

Личностно развитие

НИЕ СМЕ ГРАЖДАНИ НА ЕВРОПА И СВЕТА

Форум на жените с увреждания в Париж

На 11 април бях поканена да присъствам на Националната конференция на жените с увреждания в Париж. Тя се състоя в една от големите зали на кметството. Вниманието ни привлече старинната сграда и добре украсената зала с красиви кристални полилеи и много стенописи. Тук бяха дошли стотици жени от цялата страна с всякакви увреждания, за да засвидетелстват вниманието си към Асоциацията, която бе организирала този голям форум по повод международната година „Европа на гражданите“.

Организаторите се бяха погрижили всеки, който говори, да бъде отбелязвано неговото слово директно по електронен път, а за хората с увреден слух беше осигурен жестомимичен превод. Незрящите разполагаха с програми на Брайл. Създадена бе чудесна обстановка за протичане на конференцията през целия ден. От време на време комици разведряваха проявата. Вечерта на участниците в конференцията бе осигурена богата музикална програма.

Аз, като журналист и човек с увреждане, усетих уважение към дейността на неправителствената организация не само от страна на гостите, дошли да приветстват жените, но и от страна на докладчиците.

Участниците бяха приветствани от Нахар Вало Белкасем – министър на правата на жените и говорител на Правителството. Тя се ангажира с правата на жените във всички области. Нейното политическо поведение е забележително, защото за една изключително дейна личност подкрепя каузата на жените с увреждания. Нахар Вало Белкасем с желание приема да участва в подобни форуми и цялостно споделя проблемите на жените с увреждания. Самата тя е доволна и щастлива да е сред участниците. „През тези 10 години Асоциацията води упорита борба за доказване на жените с увреждания.” - започва словото си тя. „Председателката й, Модии Пиот, ежедневно воюва за правата им в многобройните области в борбата против дискриминацията. Тя е жена с увредено зрение, но не се поколебава да работи упорито за правата на хората с увреждания. Публикувала е многобройни трудове, намира време за всичко, благодарение на волята си да действа енергично и да проправя пътя на жените с увреждания. Тя дори посочва конкретните действия за разрешаване на различните човешки съдби. Искам да подчертая, че линията и стилът на поведение, които носите, Вие, скъпа Модии, са забележителни. Това подчертава Вашата сила. Ние сме тук да кажем високо и силно, че сме жени, но преди всичко граждани, а не инвалиди. Този форум е широко прогресивен, защото тези разговори, които се водят с добрите специалисти днес показват силата и духа на жените в исторически план. Този ден почетен за тези, които са с увреждания, но се борят крачка по крачка за своя живот и за правата си. Разбирам, че много са трудностите, които срещат хората с увреждания – за лекар, транспорт, осигуряване на ваканции. Затова считам, че все още не е направено достатъчно за тях.”

„Ние се борим - каза Модии Пиот- ежедневно за правата на жените с увреждания, за техния осмислен живот. Имам усещането, че вървим все напред и напред. Днес ние сме тук, за да кажем високо на цялата общественост чрез този форум, че се борим за гражданските си права и да реализираме своите желания. Нека уверим присъстващите, да не се притесняват и да вярват, че техните мечти ще се реализират.

Седемдесет процента от жените с увреждания са подложени насилие срещу 30% при здравите.

На първия форум през 2001 г. бяха дошли само 200 души, сега те са над 2 000. Оттогава всички врати за жените са отворени от Асоциацията „Жените, за да говорят, жените, за да действат”. През всичките тези години аз много се борих за жените - жертви на домашно насилие. Изпращахме ги в Центъра за закрила и риск и с това малко намалявахме техния стрес.”

Мод Оливие, депутат на ЕССОН и член на Висшия съвет за равенство между жените и мъжете, продължи да говори в същия дух: ”Ние се борим упорито за равенството между мъжете и жените, за защитата от насилие. Нашата цел е те да имат еднакви права и едно и също заплащане за еднаква работа в дадена професия. Ние искаме жените да се чувстват добре и най-вече да имат самочувствие. Този ден ние говорим не само за правата на жената, но и за жената с увреждане. Това е едно ангажиране за нас и то ще обслужва тази кауза индивидуално и колективно. Вашата асоциация защитава правата и идеите на хората с увреждания и се бори за тях. По този начин ние се раздвижваме и действваме.

Преди всичко неравенството трябва да се подчертава, защото то е трудно победимо. Асоциацията е много добре поставена в обществото и тя действа за правата на жените с увреждания. Според мен, трябва да спре двойният стандарт по отношение на тези хора. Избирайки програмата на форума, вие давате голяма публичност и го правите много силно.

Гражданското общество е признато от Европейската комисия и е изградено колективно. Гарантирани са достойните права на всеки индивид. Но, за съжаление, различията са големи и затова се пораждат големи неравенства в обществото. Всеки трябва да упражнява своите граждански права. Това означава, че човек може да отиде навсякъде и да бъде приет на публични прояви и да не бъде обект на дискриминация. Обществото трябва да се организира и да осигури достъпност за всички. Доказано е, че жените с увреждания са три пъти по-уязвими и жертва на насилие. От това тръпки ме побиват, поради което трябва бързо да се реагира. Ние направихме една голяма анкета по този повод и ще изготвим също така проектозакон, в който да се визират повече права на професионално, политическо и местно ниво. Жените в това състояние са жени като другите и заслужават да им отдадем дължимото уважение и почит. Ще създадем механизми за превенцията им. Самите хора с увреждания трябва да се интегрират в обществото в което живеем, а то трябва да им гарантира напълно техните права.”

Всичко, което слушах за Председателката на Асоциацията – Модри Пиот, показва, че тя е посветила кариерата си изцяло в служба на хората с увреждания.

За да уважи присъстващите дойде още Ан Идалго, първи заместник-кмет на Париж и почетен патрон на министрите. Разбрахме, че той е почетен партньор на проявата. Интересни докладчици бяха: Франсоаз Еритие, мъж на 93 години, антрополог, почетен професор в Колеж дьо Франс и кръстник на деня и Фатима Лалем - заместник кмет на Париж, отговарящ за равенството между жените и мъжете.

Този Форум бе организиран по повод десетата годишнина от създаване на Асоциацията „Жените, за да говорят, жените, за да действат”.

През дългия и напрегнат ден бяха проведени няколко кръгли маси. Първата от тях беше посветена на историята на гражданството. В нея бяха включени да говорят историци, литератори, антрополози. Втората кръгла маса бе посветена на социалните борби и гражданството. Интересни доклади изнесоха политолози, професори, адвокати и историци. Третата кръгла маса беше на тема: „Да бъдеш различен”. На нея успели хора с увреждания споделиха за пречките, които са имали при намиране на работа и дискриминацията, която са усещали при предявяване на изисквания за достъпност на учрежденията. Последната кръгла маса бе под мотото: ”Гражданите - фалшиви или истински”. Докладчиците в нея обърнаха внимание на защитата на жените жертва на насилие и дискриминация.

По принцип жените констатираха, че да бъдеш гражданка е трудно. Необходими са смелост и постоянство, за да се движиш успешно в големия и шумен град.

Гражданското общество бива политическо, цивилно и социално. Най-трудно се постига политическото. Да се вземат решения и да се одобряват от обществото.

Интересно е да се знае, че жените във Франция едва през 1944 г. получават правото да гласуват, но още през 1848 г. започват да протестират. Едва през 1970 г. поставят смело своите искания пред правителството. В Парламента сега само 19% от депутатите са жени. В 85 университета само 4 жени са на ръководна длъжност.

„По принцип гражданското право означава да се даде възможност да се говори на публични места.”- каза Мариан Брайтрах, борбена жена-адвокат на инвалидна количка. „През 2005 г.- разказва тя – беше създаден Закон за равенството и шанса. Дава се на хората с увреждания право на жилище, работа и здравеопазване. Във всички тези области се среща силна дискриминация.” Тя даде пример с един атлет, който е бил много добър спортист, но работодателят не му е дал работа, защото е човек с увреждане. И работодателите, и работниците изпитват страх. Едните от неувереност и от недостъпна среда, а другите от това, че не познават възможностите на хората с увреждания. Мариан Брайтрах е съдила държавата и главно министъра на правосъдието, защото като човек на инвалидна количка не ѝ се осигурява достъп до съдебните зали.

Хората говориха още и за това, че трябва да се води борба за подобряване условията на живот на хората с увреждания, в медицината, социалните услуги, достъпност до учреждения, и за това правата, за които се борят, искат да бъдат ефективни.

Много силно беше изказването и на Франсоа Сабо – журналистка с увреждане, която не престава да говори за мястото на жените в обществото. В телевизията, където тя работи, жените са 56%, а 7% от тях са млади и 30% от тях заемат ръководни постове, и затова на мъжете им се налага да ги слушат. Във Франция 10% от майките умират при раждане, затова Франсоа изцяло се е отдала на борбата на жените за равенство и за намиране на тяхното място за изява в обществото. „За нас е важно да се говори повече за гражданство и солидарност, - казва тя, „защото в повечето случаи, жената е жертва на агресия – не им се позволява достъп до компютър, да имат място в обществото. Петдесет процента от момичетата са обект на сексуално насилие още преди 16-годишната си възраст.” – споделя още тя.

В заключителното си слово Моди Пиот подчерта: „Ние трябва да построим нещо, което да учуди всички, за да успеем да променим погледа върху различните. Ние имаме нужда от Вашата жива сила и подкрепа.”

Докато пишех този материал, си казвах, че ние, жените с увреждания, няма да спрем да воюваме смело за своите права, където и да сме, ще продължим да прокламираме своите каузи, да им даваме по-голяма публичност и гласност, защото сме граждани на Европа и на света, като всички останали.

Таня Йовева

Среща с представители от българската общност в Париж

Десети април се оказа паметна за мен дата. Благодарение на Българското Посолство в Париж и на Културното аташе – Жулиде Шефкет ми бе организирана среща с представители на българската общност във Франция. Впечатли ме интереса на младите хора към проблемите на хората с увреждания.

Поводът за срещата бе Премиерата на книгата ми - „Европа за хората – достойният труд на достойните хора”. След като им разказах за събраните материали, за отразените портрети на успели хора с увреждания в книгата, както и за моя активен и творчески живот, присъстващите се надпреварваха да ми задават въпроси. Те разказваха за това, което са видели във Франция, за отношението към групите в неравностойно положение. Голямо внимание обърнахме на проблемите, свързани с обучението на децата с увреждания. Много от присъстващите не се бяха сблъскали с живота на хора с увреждания, защото почти не са ги срещали по улиците на българските градове. Затова им беше особено интересно да слушат и да изказват мнение за това, което трябва да се прави за българските

деца с увреждания. Мнението на повечето от тях беше, че те трябва да учат в специализирани училища, защото все още няма достатъчно ресурсни учители. За един учител с повече от 30 деца в класа, му е трудно да отдели внимание на едно такова дете.

Невероятна случайност беше за мен, че се срещнах с Христо Вџев, който от 2001 г. е в Париж, заедно с майка си и двамата си братя. От 2005 г. той е женен и има съпруга, две деца и работа, която му харесва. Христо обслужва туристи – разхожда ги из Париж с открита триколка и ги запознава със забележителностите на града. Ние също се възползвахме от тази негова услуга и се насладихме на красотите на френската столица.

Пред всички Христо разказа за това как в Париж се е почувствал щастлив и е решил да помага на хората с увреждания в България. Създал е сайт „Национална мрежа за хора с увреждания” и е посветил много от времето си, за да помага и да търси възможности да изведе хората на инвалидни колички в планината. Своята енергия той предава на хората, а те се ентусиазират и в момента има над 2 000 души, регистрирани в сайта, които са се включили с идеи. С примера си Христо заразява хората около себе си и доказва, че когато някой иска да помогне, той го

прави искрено и всеотдайно, дори и без средства. За себе си той казва: „Ако ние сме добри и можем да помогнем, го правим от сърце, без да чакаме финансиране от държавата.” Според Христо хората с увреждания в България са подложени на геноцид. Ако някой не си намери сам средства за лечение, няма кой да му ги осигури и най-малко за това се грижи държавата.

„Добре позната ми е болката на тези хора, казва Христо, често съм ги посещавал по домовете, помагал съм, извеждал съм ги на разходка. За съжаление, поне десет човека, с които работихме заедно в сайта, си отидоха от този свят. Самият сайт създадохме през 2007 г. и се оказа, че хората на доброволни начала могат да направят много.” Последната идея на Христо е свързана със закупуване на поне 5 бр. колички от Франция, които са с големи колела и могат да се изкачват по високите части на планините. Желанието му е да се организира посещение на Рилските езера с хора на инвалидни колички. Според него хубаво е тези излети да продължават 3-4 дни, за да могат хората да се насладят на родните красоти и да дишат чист планински въздух. Това е цяло изкушение за хората с увреждания, а Христо е улучил желанието им и те бъдат сред природата, което почти не им се случва. В сайта му се усеща искреното желание за приятелство и добри контакти.

Един от участниците на срещата – Деян, сподели, че трябва да има обмен между здравите хора и хората с увреждания. Обществото много малко знае за възможностите на тези хора и какво те могат да допринесат за него. Именно затова, книгата, която Оперативната програма „Развитие на човешките ресурси” е издала, е едно ценно помагало за желаещите да научат нещо повече за живота и способностите на хората с увреждания. Според Деян един емигрант е малко осакатен. Все пак Франция като държава е много по-богата и осигурява високо качество на живот, ако си активен и работиш.

Иван Петров също се вълнуваше от проблемите на хората с увреждания. Той се похвали, че за 2010 г. е спечелил първа награда по колоездене в Париж. Чувства се добре във Франция. Според него в тази страна също има бюрокрация, но администрацията им е много по-действена, а в България човек не е в състояние да се пребори с нея за собствените си права и да реши проблемите си. Преди няколко месеца той е поканил възрастните си родители в Париж и те са се чувствали също много добре, защото са си взели под наем инвалидна количка за 3 евро на ден от аптека. Благодарение на това са имали възможност да се разхождат в големия град и да посещават безплатно музеите. „Тук доход безпомощен, разказва Иван, но усещах вътре в себе си сила, а в България се чувствах силен, но безпомощен, защото трудно можех да се реализирам. От две години и съпругата ми е при мен и се оказва, че и двамата сме много по-щастливи в Париж. В България липсват обноси и културно отношение в общуването, и особено спрямо хората с увреждания.”

Ирина Вернер често се връща в Родината. Оказа се, че добре познава проблемите на хората с увреждания в България. Нейните въпроси бяха свързани с дискриминативността и уточняване на понятието „здравя хора”. Истината е, че дискриминацията е многопластова, **особено когато** говорим за тази група хора и по-специално за равнопоставеността между мъжете и жените. Във връзка с годината, посветена на гражданите на Европа поговорихме и за трудното положение на жените в общността, за ниското им заплащане и по-трудното намиране на работа. В книгата – „Достойният труд на достойните хора”, съм доказала, че по-важно е да си умен, способен и активен, да притежаваш силен дух, да общуваш добре и да показваш възможностите си, отколкото дали си мъж или жена.

Всеки за себе си осъзнава какво може и какво не може, с тази разлика, че в икономически развитите страни се работи индивидуално с хората с увреждания и се стимулира развитието им. Търси се не само техния потенциал, но и реализация. Някога хората у нас бяха капсуловани в едно специализирано предприятие или кооперация, без да имат възможност за избор. Обществото дори не знаеше за тях – тези хора бяха изолирани, скрити. А сега те трябва да знаят и да могат повече, за да успяват да се доказват пред работодателите.

Дълго продължи нашата среща на чаша вино и на много размисли за поведението и възможностите на хората с увреждания. Бях щастлива, че книгата „Достойният труд на достойните хора” предизвика голям интерес сред участниците, а много от младите хора разбраха, че трябва да станат по-добри, по-отзивчиви и да обръщат повече внимание на хората около себе си.

Таня Йовева

Кой иска да работи по Европейските програми?

Една от най-мощните оперативни програми – „Развитие на човешките ресурси”, която се обслужва буквално от цяла армия администратори от различни ведомства и предоставена като такава от ЕС с цел преодоляване на безработицата в нашата страна се оказва, че е опорочена до краен предел. При проучване на проблема се очерта една тенденция, която не се харесва нито на работодателите, кандидатствали по тези проекти, нито на безработните лица, които биха могли да се възползват. За жалост, всичко това рикошира с пълна сила върху онези, които пряко обслужват хората, т.е. служителите от Бюрата по труда. Въпросът е, че хората, които вземат решенията относно този мащабен за България проект или не знаят какво правят, или са некомпетентни, или вземат решения днес, а ги отменят на следващия ден и предлагат нещо друго, или просто не желаят да работят, а най-лошото предположение е, че правят всичко умишлено, за да провалят този проект напълно, а държавата ни да загуби и последния евроцент и да затъне още повече. Преди месец по програма „Развитие на човешките ресурси” - подкрепа за заетост, едно безработно лице не можеше да започне работа във фирма, която се намира в район, различен от този, в който е регистрирано. Днес това решение е отменено, въпреки че не е ясно кой и защо е поставил това условие. За сметка на това документацията, която работодателите трябва да попълват след като са одобрени е така тровава и сложно изпълнима пак поради същата причина. Относно тези въпроси се вземат едни решения днес и се заменят с други диаметрално противоположни на следващия ден. В тази програма обаче има и скрита дискриминация - в нея не могат да участват работодатели без оборотни средства. Според "правилата", когато е нает работникът, работодателят е длъжен да му изплати заплатата и осигуровките за месеца, но работодателят ще получи от държавата средствата по програмата чак след три, а може и доста повече месеца /ако изобщо ги получи/. Така този проблем се задълбочава, както всичко останало, което правим, за да съсипем всяко добро намерение или

По друга така привлекателна мярка по същата оперативна програма – за предприемчивите българи, според която, безработно лице може да представи свой бизнес проект и при одобрение да му бъдат отпуснати максимум 20 000 лв. Условието са създадени, за да облагодетелстват не предприемчивите безработни българи с идеи, а безработни, които имат пари за първоначален капитал. Разбира се, и в този случай първоначалният замисъл е бил желаещият безработен предприемчив българин да предостави само бизнес проект в свободен текст и бюджет. Но... уви, отново някой гениален ръководител от високо ниво решава да усложни още повече нещата, така че на бъдещият предприемач се налага да попълва формуляр с огромна и ненужна, а на моменти и взаимноизключваща се информация. Можем да се досетим, че и в този случай никой не дава обяснение кой и защо взема такива нелепи решения, които не помагат нито на безработните, нито на държавата, нито на обществото

Днес валият реклами във връзка с тази така щекотлива Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси", която следва да осигури работа за хиляди безработни българи особено за онези, които трудно се класират вече на пазара на труда, поради това, че са в 'преклонната' възраст 50+. Следва да си спомним, че един такъв човек има създадени работни навици, дисциплиниран е, притежава ключови компетенции и специалности, но по тази програма той ще бъде назначен със завидното заплащане в размер на минималната работна заплата или тя няма да надвишава 350 лв.

В рекламата по програмата в подкрепа на младите хора до 29-годишна възраст се казва, че те могат да си намерят „нормална работа за нормални пари”. На фона на реалната действителност това звучи смехотворно, защото както стана ясно, средствата по Европейските проекти стигат до работодателите бавно, дълго и мъчително, защото се проверяват от експерти със същите темпове и току виж днешните 29-годишни младежи се оказали кандидати за другата програма, а именно - 50+. Служителите от Бюрата по труда биват затрупвани ежедневно от документация по Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси". Те обаче не получават правото на обучение по нея и предвид, че правилата се сменят постоянно хората, работещи там биват подлагани на небивал стрес. От една страна от прииждащите безработни, от друга от техните върховни ръководители служителите от Бюрата по труда се оказват "между чука и н а к о в а л н я т а". Питам се докога ли ще издържим. Питам се също при толкова интелигентна нация от къде ли се вземат такива объркани и некомпетентни ръководители, създаващи абсурдни правила. Уж всички те са наети чрез конкурси, преминали са различни видове обучения, а накрая се оказва, че така си вършат работата, че на България се налага да върне на ЕС неусвоени средства в размер на 38,5 млн. евро. При така развиващата се икономика в нашата страна, при крайната бедност, в която живеем, това е меко казано кошунство.

Галина Горанова

Прогнозите на Слава Севрюкова за бъдещето на България и човечеството

„Ще ви дам нова Земя и нови тела.“ (Откровение на Йоан)

Избрах да напиша материал за Слава Севрюкова, защото когато се запознах задочно с нейната личност на ясновидец и притежател на психотронно зрение, силно се впечатлих от нейните феноменални способности. Родена е в моя роден град, но по-важното е, че успя да ми създаде усещането за силно изразена ярка личност, която винаги ще помним. Такива хора са изключителна рядкост.

Слава Севрюкова е родена в гр. Нова Загора. Още от малка тя усеща в себе си наличие на паранормални способности, предавани в техния род от поколение на поколение.

Едва достигнала 16-годишна възраст Слава се омъжва за белогвардейския емигрант Степан Севрюков, но крие от него истината за способностите си. Семейството постоянно сменя местожителството си, докато накрая се установява в столичния квартал Овча купел.

Нейните пророчества изумяват. Някои от тях вече са се сбъднали, други - тепърва има да се сбъдват.

Ето как вижда света Слава Севрюкова – една уникална личност, която трябва да бъде съхранена през вековете. Според нея всемирът има начало и край. “Обхванат е от огромно вихрово поле, съставено от множество по-малки завихряния. Както тя се изразява - "вихър до вихър и вихър във вихър". Отвъд неговите граници се намира "мъртво пространство". Вселената е първична - пулсира. Разширява се и свива. В непрестанно движение, направлявана от закономерности. Без тях би настъпил хаос.”

Нейната мисия е да изследва микро и макрокосмоса. Тя дава и отговор на съвременните заболявания и бъдещите, които ще се появят - по-страшни от СПИН. И всички те ще бъдат корекции за поведението на човешкия род.

За Второто пришествие говори: "Божествен, много по-възвисен е Върховният замисъл. С времето Божият син ще се всели във всяко разумно човешко същество. Ще се слее с него. Това постепенно ще го промени.

Христос е Новият човек. Носителят на добродетелите на Бъдещето. Ние ще отиваме в Отвъдното. Ще се връщаме.- казва тя.- Пак ще отиваме... И все повече у нас ще се вграждат тези добродетели.

И ти ще видиш Христа в брат си, в сестра си, а те – в тебе. Как? С добродетелта, която ще постигнеш, с цената на преодолените изпитания в не едно превъплъщение, вече няма да си онова, което си бил. Ще станеш по-фин и добър. А също и брата, сестрата.... „Не мислете, че земята, по която стъпвате, ще е все българска. Някога значителен къс болезнено ще се изтръгне от живата ѝ жилава плът. Югоизточната (част).“ Именно тогава тя съзира да приключи народностната ни карма. В този най-страшен миг много политици ще се осъзнаят,

за пръв път от години българите ще се вдигнат ведно и, за всеобща почуда, първо сърбите състрадателно ще ни подадат ръка за помощ. „Държавата ще се срине. Ще се изредят да я управляват много партии, но нищо няма да постигнат. Напротив – ще я крадат. Ще минават тия, ония... И ще дойде жена, която ще оправи нещата. Това ще стане към 2017-2018 година. България ще се изправи на крака едва тогаз.“ Предупреждава ни, че духът на библейския Давид вече се е превъплътил в България (през 1980-те е бил момче на 7-8 години) и той ще направи много за страната и за Европа. Най-тъмно е преди зазоряване. Светът най-после ще узнае за приносите ни в историята, родените открития ще впечатлят всички и тогава страната ни ще изпревари дори Швейцария.

Пророкувала е разрушението на двете кули в САЩ, конфликта между Израел и арабския свят, разпадането на Съветския съюз...

Посланието е, че това са Последни времена. Пренаселени сме, а трябва да се постигне баланс. Затова идват пагубни катаклизми и няма да ни се размине горчивата чаша.

Геопланетарни катаклизми ще засилят присъствието си и допълнително ще ни подложат на изпитания. Слава говори още за Ера на Духовността, която ще настъпи след ужасите.

Оцелялото човечество ще продължи напред, пречистено и помъдряло. Тогава ще му бъде върната способността да вижда напред. Техниката ще достигне своето съвършенство и постепенно ще започне да отмира - компютри, телевизори и др. ще бъдат заменени с все по-модерни умни телефони, докато всичко това отстъпи и направи път на Духа. Тогава чрез него ще стане възможно да се осъществява връзка между двама човека от разстояние, без техника. Светът ще се преобрази - ново модерно строителство, безшумни, реещи се във въздуха, превозни средства, извисено общуване...

Слава Севрюкова споделя, че промените ще засегнат и човешката физика. Хората ще станат вегетарианци, ще имат по-одухотворени тела, стандартът за красота ще бъде променен. Човешката раса ще използва на 100% мозъчните си способности. Лекарствата ще бъдат изхвърлени заедно с техниката. Ще изчезне сексуалния нагон, ще отпадне потребността от раждане и прераждане. Девойките няма да приемат съпругеската фамилия.

Човек ще черпи информация директно от Космоса. Народите ще изповядват единна вяра, ще говорят един език. По духовен път ще се извършват екзотични пътешествия.

Ясновидката уверява, че човечеството ще продължи да съществува като състояние на съзнанието, а животът на Земята ще е необходим за развитие на душите. Но изживяан лекомислено, според нея, прескъпо се заплаща.

Такива са прогнозите на Слава Севрюкова за бъдещето на България и света, направени съвсем сериозно и отговорно според нейните източници. Всичко това е описано в книгата на Христо Нанев „Бъдете в този свят”, първата от поредицата книги за нея.

Вярвам, че много от читателите ще бъдат впечатлени от написаното от нея и ще проявят интерес към нейните книги.

Таня Йовева

Посрещане предизвикателствата на живота

Емили Гасио е завършила Ню-Йорския Институт за изобразителни изкуства. На годишното събрание на организацията на слепите в Минесота тя сподели: „Искам да благодаря на Института за изобразителни изкуства и на неговия президент за поканата да бъда гост-лектор. За мен е чест да споделя моята история с вас. Тя започва още преди девет години, през 2003 г., когато бях на тринайсет. Още оттогава започнах да посещавам учебните класове в Института за изобразителни изкуства. Спомням си, че се чувствах хипнотизирана от красотата на института. Той се превърна в мой втори дом, убежище, където можех да творя и да изявявам себе си свободно, както желаяше сърцето ми заедно с други млади художници, музиканти, певци, танцьори, писатели и актьори. Институтът за изобразителни изкуства отвори врати за мен, даде ми знания и стремежи. Тогава бях младо момиче, обладано от високи цели и мечти. Да бъда приета в този институт беше първото ми голямо постижение. Вярвах, че съм изградила едно постоянство поради увредения слух, който имах от ранна детска възраст. Когато бях на пет години, за пръв път сложих слухов апарат. Гледах на загубата на слуха като на нещо, което с израстването ми щеше да се оправи от само себе си. За съжаление това не се случи. Сърцето ми се сви, когато разбрах, че слухът ми няма да се подобри и най-вероятно ще се влоши още повече. Тогава аз се опитвах да скрия моето увреждане на слуха, за да се приспособя към другите, но винаги съм чувствала, че съм различна. Не познавах друг човек със същото увреждане като моето, затова се чувствах самотна. Станах тиха и ужасно срамежлива, особено когато не бях с моите близки приятели. След като бях приета в Института за изобразителни изкуства, аз вече не се чувствах самотна и различна. Искях да бъда художник. Втората част на моята история започва през лятото на 2010 година. Преди да започна последната година от обучението в института, аз се подложих на операция за подобряване на слуха на лявото ухо. След операцията реших да прекъсна следването за един семестър за здравно възстановяване. През това време имах стаж при един художник в Бруклин. Всеки ден отивах на работа с моя велосипед. Чувствах се прекрасно и се радвах на живота. Имах работа, която обичах, имах красиво таванско студио в Бруклин, живеех с най-любимия и подкрепящ ме приятел и имах комфортен и лесен за каране велосипед. Само четири месеца след операцията и един месец от започването на работата ми, всичко, целият ми живот се обърна с главата надолу. Сутринта на 8 октомври 2010 г. се качих на колелото за да отида на работа, целунах приятеля си за довиждане и тръгнах. Десет минути по-късно една голяма кола ме удари. Шест седмици по-късно се събудих в една болница, а до мен бяха застанали Алън и майка ми. Те ми казаха, че съм претърпяла инцидент и имам сътресение на мозъка и че дясната ми ръка е парализирана. Лявата ми бедрена кост е била така натрошена, че е заменена с титаниева кост. Казаха ми също, че очния нерв на лявото ми око е повреден вследствие на оток в мозъка.

Поради тези травми вече нямаше да мога да виждам и да ходя и почти нямаше да мога да движа дясната си ръка. Странно беше, че когато се събудих от лекарствено-индуцираната кома и осъзнах, че съм загубила зрението си, аз не бях уплашена и не заплаках.

Вярвах, че не всичко е загубено и че състоянието ми постепенно ще се подобри с помощта на развиващата се медицина и технология. Оттогава минах през много месеци на физическа и трудова терапия. Скоро осъзнах, че не мога да чакам и да се надявам на чудо и пристъпих към

действие. За да си възвърна независимостта, започнах да се уча да чета и пиша на брайл, обучавах се във всекидневни умения и самостоятелно движение с бял бастун. Нито веднъж не помислих да спра и да се откажа. Но трябва честно да кажа, че имаше моменти, когато се съмнявах в способностите си. Аз бях частично глуха, неспособна да ходя и вече сляпа. Това, от което ме беше страх най-много, беше мисълта как ще се върна в института и ще завърша моята последна година като художник без зрение. Страхувах се от това, какво хората биха си мислили за мен. Как бих могла да правя изкуство, след като не виждам, как бих могла да му се наслаждавам отново. Изминаха много месеци. Получих помощ от много приятели, докато започнах да се чувствам достатъчно уверена, за да стана художник отново. И така вече четири месеца работя заедно с друг сляп художник - майстор в неговата дърводелска работилница. Той е сляп по рождение и сам проектира и изгражда мебели от деветнайсетгодишен. Този човек ми даде един безценен урок: зрението няма нищо общо с правенето на изкуство. Това е визията, въображението за същността на нещата. Всичко това беше не само вълнуващо преживяване, преминаващо отвъд въображението, но то беше и просветление. През изминалата година научих толкова за себе си, колкото може би никога нямаше да науча при други обстоятелства. Аз открих всички мои силни страни. Открих, че имам силна воля за победа и имам повече дисциплина от всеки друг. Чрез моята мъка аз открих истинската любов и разбрах кои са моите добри приятели, без които нямаше да успея. Човек никога не знае какви предизвикателства ще хвърли срещу него животът и винаги трябва да преследва своите мечти. Когато ме учеше как да се движа с бял бастун, моят инструктор по мобилност ми каза: "Трябва да минеш през живота като вода в потока. Когато тя се сблъска със скала или дърво по пътя си, тя не спира, тя грациозно се движи около този обект и намира пътя си." Това е и моят съвет за вас. Не позволявайте животът да ви спре от постигане на вашите мечти. Помнете, че няма грешен или прав път и няма значение как ще стигнете до там. Единственото нещо, което има значение, е, да стигнете до там, за където сте тръгнали. И сега поздравления, випуск 2012.

Пожелавам ви всички щастливи пътувания през живота. Благодаря.

Автор: Емили Гасио

сп. "Брайл монитор", април 2013 г.

Превод: Петко Петков

РЕЖИСЬОРКА НАДНИКВА В СВЕТА НА НЕЗРЯЩИТЕ

Режисьорката Олга Шпатова от Чехия е на 28 години. При снимането на последния си документален филм тя се сприятелява с незрящата пианистка Рейчъл Скленичкова – 18 годишна. Мотото на филма е да се отговори на въпроса: “Какво е Вашето най-голямо желание?” и да се установи, какви са всъщност младите хора, израснали след 1989 г.

“Често ние не знаем откъде да тръгнем, защото можем всичко.” – казва режисьорката, която изслуша изповедите на стотици млади хора в 80-минутния филм.

“Малко съм разочарована, че Олга изряза във филма моето най-голямо желание.” – разказва Рейчъл. - “Говорих за това, че посланието ми е музиката, която с удоволствие предоставям на публиката, чрез която раздавам радост и покой.” – довери тя преди премиерата на филма.

За Олга Шпатова срещата с незрящата пианистка означава нов инструмент за вдъхновение.

“Според нас – здравите хора, Рейчъл би трябвало да бъде съвсем загубена без най-важното сетиво, но въпреки това тя е щастлива и доволна. Животът в средна Европа е прекрасен и пълен с възможности, при това Рейчъл не вижда, разбирате ли?!” – изненадва се режисьорката от начина на мислене на младата музикантка.

“Ние си мислим, че нещо на Рейчъл ѝ липсва, но в действителност, това не е така. Голяма вътрешна свобода и, в същото време, смирение ме вдъхновява.” – възхищава се Олга от преимуществата на незрящата млада пианистка.

Благодарение на новия си опит, режисьорката е потънала в мечти до снимането на следващият си филм. Той ще бъде посветен на талантиливите незрящи хора. Заснемането ще започне следващата година и ще се предава по Чешката телевизия.

Срещата на Олга с незрящата Рейчъл е решаваща. Режисьорката забелязва способността на незрящите да се докосват до другите хора безпрепятствено.

“Често пъти ръцете на незрящите компенсират очите, така че когато се срещнат с вас, могат да ви докоснат по лицето, да ви държат за ръка и дори да ви прегръщат.” – разказва Олга. “Това е нещо, което, за съжаление, в останалия свят не се прави често. При това докосването носи огромна сила и енергия. Когато погалие някого, лицето на човек разцъфва под вашите ръце – опитайте и ще видите!” – препоръчва Олга Шпатова.

Превод от “Мобилайднес”

Ваня Петкова

ИЗМИСЛИХА ПРИЯТЕЛСКИ ТЕЛЕФОН

Зрително затруднената съпругеска двойка от Великобритания – Роджер и Маргарет Уилсън-Хиндс е създала специален софтуер, който улеснява живота на зрително затруднените хора. Предимствата на мобилните програми са: големи клавиши, говореща програма и тяхното широко използване.

Този софтуер се е разработвал в продължение на година и половина. Уилсън-Хиндс са представители на неправителствената организация – “Скрийн Рийдър Нет”. Те не са останали доволни от предложените програми, създадени досега за зрително затруднените потребители на Айфон. Именно по тази причина се наложило да създадат собствен софтуер за телефони с операционна система “Андроид” в различни версии. Новата система би следвало да улесни доста по-добре ежедневието на незрящите, защото е създадена от хора с такива специфични потребности.

“Целта на тези програми, казва Роджер, е да станат по-достъпни и освен това да помагат по всякакъв начин на незрящите. Например, когато се готвят да излязат навън, да напуснат дома си и да пътуват. В тези моменти телефонът ви проговаря, когато се докоснете до дисплей. Клавишите са големи и удобни и можете да си изберете цвят, който да се прихване от вашето око.”

В тестването на новата версия са участвали 40 души със зрително затруднение и до достигането на крайния резултат са били нужни и консултации с компютърни експерти. Програмата “Джорджия”, която е кръстена на името на първото куче-водач на Маргарет е създадена през лятото на 2012 г. Програмният център на Гугъл е регистрирал вече над 500 души, изтеглили тази версия. Роджер вярва, че потребителите в скоро време ще се увеличат до 2 000. Демо версията е безплатна за срок от 14 дни, след което може да бъде закупена. Финансовите средства, получени от продажбите на “Скрийн Рийдър Нет”, се предоставят за благотворителни цели за незрящите и слабо виждащите хора.

Благодарение на говорещата програма незрящите потребители на умните телефони се информират за детайлите в контактите или осъществените разговори, облекчават им се повикванията и изпращането на текстови съобщения. Също така хората със затруднено зрение биха могли да потърсят най-близката автобусна спирка, да си повикат такси, да се информират за прогнозата за времето или световните новини, да си направят снимки, даже и да участват в социални мрежи. Например, времето е ветровито, лесно се губи ориентация.

“Разбира се, можете да се спрете и да попитате някого, казва Маргарет, но ако около вас няма хора, вие сте объркани. Тази дилема може да се реши чрез компас в телефона, който спокойно можете да попитате. „В действителност, всички тези функции помагат да се понижи стреса за незрящите от пътуването, споделя Маргарет, част от програмата спомага да се обърнем за помощ, която ще дойде в момента, ако незрящият се загуби в непозната среда.” Служителите

получават фотографията на молителя или на картата се изобразява точната позиция на повикващия. Помощта идва много бързо.”

В своя следващ проект съпрузите Уилсън-Хиндс ще представят версия на пешеходна карта за незрящи.

“Искаме да помогнем на пешеходците и да изградим специална версия на пешеходна карта, при която Гугъл - карти при задаване на целта на потребителя да го информира за това колко крачки трябва да направи един човек, за да промени посоката на своето движение.”

Превод от “Мобилайднес”

Ваня Петкова

ВЕЛИКДЕН

Една от най-обичаните традиции за Великден е боядисването на яйца. То се прави всяка година на Велики четвъртък. Яйцето символизира безсмъртието и възкръсването.

Първото яйце винаги се боядисва в червено. То притежава целебна сила и с него се прави кръстен знак по челата на децата и всички останали в семейството.

В полунощ на Велика събота срещу неделя настъпва Великден. Тогава всеки се чуква с боядисано яйце и най-силното, което оцелее след сблъсък, носи на притежателя си здраве и щастие.

Хората се поздравяват с “Христос воскрес” - “Во истина воскрес”.

Легендата разказва, че тези думи са произнесени за пръв път от Мария Магдалена, която първа видяла възкръсналия Христос и благовестила новината.

Църковното предание говори, че тя достигнала и до император Тиберий в Рим. Мария Магдалена повторила същите думи пред императора, поднасяйки му кошница, пълна с яйца. Това било традиция за бедните юдеи, които нямали възможност за по-изискан дар. Император Тиберий не повярвал – все едно бяло яйце да стане червено. В миг яйцето, което държал в ръка, само почервенияло.

На изумлението на императора Мария Магдалена отговорила с думите: “Както това яйце трябва да умре, за да се излюпи пилето, така и Христос умря, за да възкръсне за вечен живот”.

Сп. "Личностно развитие", април 2013 г.

Червеният цвят на великденското яйце означава изкупление и нов живот, придобити чрез пречистата кръв на Спасителя.

ПОЖЕЛАВАМЕ ВИ ЗДРАВЕ И ОТЛИЧНО НАСТРОЕНИЕ! ВЕСЕЛ ПРАЗНИК!

